

**DIPLOMNÍ PRÁCE
LETNÍ SEMESTR 2020****ANITA ČERNÁ
VELKOMĚSTSKÝ POLYFUNKČNÍ DŮM
FLORENC – TĚŠNOV
PRAHA 8****VEDOUcí DIPLOMNÍ PRÁCE**
ing. arch. Jan Sedlák
Asistent ing. arch. Ivan Hnízdil**ZADÁNÍ**

Úkolem diplomní práce je dopracování návrhu zástavby svébytné plochy vymezené viadukty železnice polyfunkční kulturní stavbou, obsahující víceúčelový společenský sál a umožňující kulturní, vzdělávací a společenské akce. Součástí zadání je možnost odstranit objekty, zde existující zástavbu a navrhnout novou odlišnou formu využití oproti platnému územnímu plánu.

MÍSTO A JEHO KONTEXT

Pro návrh stavby je určeno jedinečné místo v rámci centrální oblasti města. Svoji velmi specifickou polohou mezi třemi železničními tratěmi, viadukty, se jedná také o místo svým způsobem atraktivní.

Z širšího pohledu je úkolem dotvoření části asi nejsložitějšího, ale také velmi inspirativního místa vnitřního města, jakéhosi pražského gordického uzlu. Je průsečíkem významných městských vztahů, stýkají se zde různé urbánní struktury nesmírně různorodé a nedokončené části centra odlišných čtvrtí. Navíc místa setkání tří, resp. čtyř městských částí, a v neposlední řadě místa křížení všech druhů městské hromadné dopravy. Z těchto důvodů také místa se specifickým polohovým, sociálním, kulturním i komerčním potenciálem. Pro jeho značnou odlišnost od přilehlých částí města, danou jednak jeho historií jako bývalého okraje města a hradebního okruhu, ale také současným utvářením jako dopravního koridoru, umožňuje a snad i předjímá specifické formy využití a umožňuje obdobně specifické architektonické vyjádření.

ZÁKLADNÍ POJETÍ NÁVRHU A VLASTNÍ ŘEŠENÍ

Základní koncept návrhu je odrazem hledání půdorysné i objemové kompozice stavby v geometricky neobvyklé situaci. Řešení vychází z formy pozemku v podobě konkávně formovaného trojúhelníka. Půdorysnou podobu, soustavu navrhovaných oblých (konvexních) objemů je možné chápat jako reakci na tvar pozemku. Podobně i gradující vyvinutí do různě vysokých objemů reaguje na okolí, v případě knihovny

vytvořením volně chápaného středu řešeného území v podobě vyšší části stavby a v případě hlavního objektu určitého pokračování sestupujícího svahu Vítkova, resp. estakády „nového železničního spojení.“ Tři (resp. čtyři) stavební objemy jsou sestaveny do půdorysně poněkud neobvyklé kompozice, jejímž smyslem je z mého pohledu, více nežli vlastní tvar, vymezení tří formou i velikostí odlišných prostorů v okolí staveb. Každý s vlastním charakterem a využitím. Od jakési vstupní piazzetty na východní straně, usměrňující příchod návštěvníků, navazující na stanice MHD a na protilehlý veřejný parčík, přes severní prostor určený pro venkovní produkce i tržní využití, až po spíše utilitární prostor s navrženou parkovací kapacitou (řešící potřeby území?), jenž je také nutným spojením města s autobusovým nádražím. Všechny tyto nezastavěné části řešeného území, jsou řešeny jako veřejné prostory. Pro plochy pod oblouky viaduktů na západě a východě se předpokládá využití na kanceláře, dílny, galerie a ateliery pro konání workshopů v návaznosti na základní funkce navrhovaných staveb. Celkově zde tak může vzniknout, v určité nadsázce řečeno, jakési kulturně společenské mikro-město s „hradbami“ v podobě viaduktů vymežujícími celek. Jedná se o zajímavé řešení vhodně využívající specifičnosti místa.

Pokud jde o vlastní funkční členění stavby, je artikulováno skladbou několika vizuálně a tvarem obdobných objemů. Jejich odlišení se děje pouze objemem a výškou naznačující jen náznakově jejich odlišné vnitřní využití. Universálně řešené fasády, spojující objemy do jednoho celku tento dojem poněkud neutralizují. Tím spíše, že architektonický jazyk je minimalizován jednotným „obalem“ v podobě všudypřítomného tahokovu. Výsledný dojem směřuje k vnímání stavby jako poněkud abstraktní (enigmatické – tajuplné) skulptury. Jakkoli je posuzování architektonického výrazu věcí velmi osobní, domnívám se, že pro dané kulturní využití by bylo vhodnější vytvořit vztah vnějšku a vnitřku vzájemně vstřícnější, a to zvláště v případě, že se jedná o veřejnou stavbu sloužící („živé“) kultuře.

Z hlediska dispozičně provozního jsou splněny základní prostorové a funkční potřeby vztahy, i když je místy patrné, že se zde platí určitá daň za a priori stanovenou formu a geometrii vnějšku (oblast logickou a správnou pro formu sálu a méně pak pro některé doplňkové funkce).

ZÁVĚR

Vlastní idea a koncept jsou správné. Práce je podána graficky úspornou, vcelku přehlednou formou. V práci bych však uvítal i některé další konkrétní informace, např. v podobě kapacitních údajů, či lepší výbavu výkresů např. kótami. Pro snazší vnímání intencí práce by také pomohl obvyklý podrobnější verbální popis (provozní vztahy, zásobování, parkování apod.).

K tomu bude v případě dotazů jistě prostor i při ústní obhajobě práce.

HODNOCENÍ

Diplomantka, splnila požadavky zadání. Dotvoření, resp. přetvoření původního návrhu, přes určité připomínky, lze považovat za krok kupředu.

Provedení diplomní práce je na adekvátní úrovni.

Doporučuji projekt k obhajobě s návrhem klasifikace C – dobře.

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'Jan Sedlák', written in a cursive style.

ing. arch. Jan Sedlák
V Praze dne 24. 6. 2020